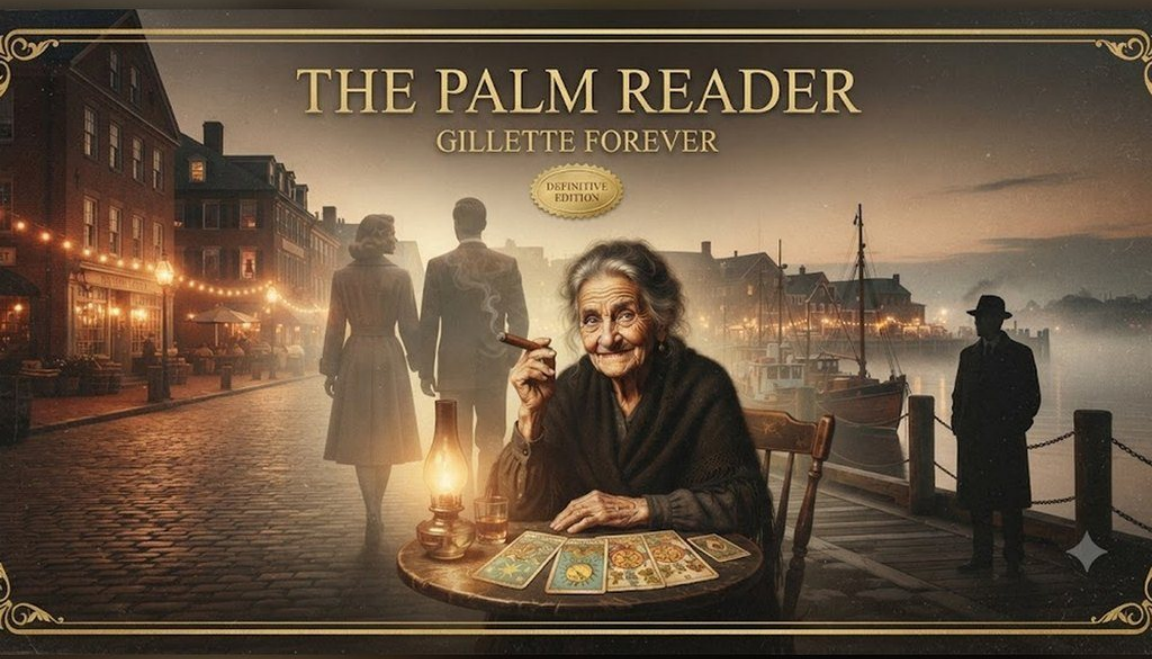

THE PALM READER
GILLETTE FOREVER
DEFINITIVE EDITION

DIE HANDLESER VAN WALL STREET

GILLETTE FROM WALL STREET · 09

Raam

My kinders het my van ver af dopgehou. Hulle het geglimlag, maar nie een van die drie het nader gekom nie. Hulle het met hulle ma gefluister, en binne-in daardie gefluister kon ek dit hoor: Ma, wie de hel is ons pa?

Nie in die biologiese sin nie. In die sin van of hulle daardie waansin geërf het wat die handelsmerk vermoë genoem het en die samelewing kranksinnigheid – omdat dit nêrens geliasseer kon word nie.

Ek het teruggegaan na my New York om ’n paar vriende te sien. Dieselfde aand het ons na Boston gevlieg, my moeder se tuiste.

In Main Street het die gewone restaurant gewag: kreef en linguine. Twee Sisiliaanse broers, hulle aksent ’n mengsel van Palermo en Massachusetts. Dit het gevoel soos *Once Upon a Time in America* – behalwe dat dit dié keer ek was wat die klankbaan geskryf het, met my eie grappe.

Een van die twee het gevra om my die volgende dag, laatoggend, te ontmoet. Ek het nie verstaan wat hy wou hê nie. Ek het hom teen twaalfuur by die pier gekry. Hy het my arm gegryp: “Frega, wat is jou verhouding met MAGIE?”

“Hang af. Die redaksionele soort kan ek verduidelik. Die verkoopsoort kan ek uitdink. Van die res sou ek niks weet nie.”

“Nee, nee. Ek praat van hekse en waarsêers. Die Indiërs van Indië was die eerstes. Toe die santerías van Afrika. Almal veg teen die bose met rituele.”

Hy was goed ingelig. Ek het my dom gehou. Hy het aangedring: “Ek wil jou na ’n vriendin van my toe neem, sodat sy jou kaarte kan lees.”

“Die notaris se kaarte het ek by die huis gelos. Poker het ek opgegee.”

Hy het uitgebars van die lag: “Nie daardie kaarte nie. Tarot.”

“Is tarot nie ’n soort Sisiliaanse lemoen nie?”

“Moenie ’n gat wees nie, Frega. Dieselfde teefseun soos altyd. Kom ons gaan.”

Twintig minute te voet, vier blokke. Ons het aangekom.

’n Portugese vrou, twee-en-negentig jaar oud, sigaar aan die brand. “Verdomp, jy het dit gehaal. Ek wag al ’n hele ruk vir jou. Juliana en haar Indiese vriend was gisteroggend hier. Hulle is woedend. Vasgevang in die gemors wat jy aan die roer sit met daardie verdomde gillettenarrative.com. Jy kan nie gekoop word nie. Jy kan nie verkoop word nie. Jy kan nie bestee word nie.”

Ek het gelag soos ’n malle. Dit het soos ’n droom gevoel. My vriend het my geknyp: “Dis nie Hollywood nie. Dis Main Street.”

Sy het met die lesing begin. Het vir my gesê om nie my bene oor te kruis nie. Om ernstig te wees. Op ’n sekere oomblik het ’n stem gekom – ’n gees, ’n eggo van die ander kant af:

“Frega, is dit waar, wat jy in volume 15 van die Gillette-saga geskryf het?”

Ek het uitgebars van die lag. Die handleser, moedeloos: “Magie is nie wat hier nodig is nie. Tarot is nie wat nodig is nie. Net gebede is nodig.”

Welkom.
Ferdinando